

ΕΝΤΗΕΤΟ.7

1.8.1832: ΤΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΚΥΠΡΟΥ ΠΟΥ ΔΡΑ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΝΟΜΙΑ ΚΑΛΕΙ ΤΟ ΛΑΟ ΣΕ ΑΓΩΝΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ.- ΜΑΖΙΚΕΣ ΣΥΛΛΗΨΕΙΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΔΙΚΕΣ ΤΟΥΣ ΣΕ ΒΑΡΙΕΣ ΠΟΙΝΕΣ ΦΥΛΑΚΙΣΗΣ

Τόσο ο Κυβερνήτης της Κύπρου Σερ Ρόναλντ Στόρρς όπως και οι διάδοχοι του, Σερ Ρέτζιναντ Σταμπς και Σερ Ρίτμοντ Πάλμερ, παρά τα μέτρα που πήραν εναντίον του Κομμουνιστικού Κόμματος Κύπρου και την εξορία των ηγετικών του στελεχών δεν μπορούσαν να το διαλύσουν εξ ολοκλήρου.

Στο νησί είχαν μείνει πολλά άλλα δευτεροκλασάτα στελέχη τα οποία, ωστόσο, συνέχισαν τη δράση τους στην παρανομία, παρόλον ότι καταδιώκονταν συνεχώς.

Ανάμεσα στους κομμουνιστές ηγέτες που έμειναν και ανέλαβαν δράση ήταν και οι Τεύκρος Ανθίας από την Κοντέα, της επαρχίας Αμμοχώστου και Ευστάθιος Ξυναρής από την Τσάδα της Πάφου.

Οι δύο αυτοί αριστεροί ηγέτες μαζί με τους Στυλλή Γεωργίου, από το Μαραβόβουνο, Μενέλαο Ζαχαριάδη από την Αθηαίνου, Σπύρο Φιλιππίδη από το Κελλάκι της Λεμεσού, Ιωσήφ Χριστοδούλου από την Περιστερώνα και Κυριάκο Ραγουζαίου από το Κάτω Δίκωμο είχαν εντοπισθεί με απόφαση της Αστυνομίας στα χωριά τους στις **7 Ιουλίου 1932**.

Λίγες μέρες αργότερα σύμφωνα με την εφημερίδα "Ελευθερία" (**13.7.1932**) οι κομμουνιστές Πέτρος Οδεάτης, από την Παρεκκλησιά, Αναστάσιος Αντωνίου από την Πάφο, Αντώνης Δημητριάδης και Χρήστος Κόλοκος από τον Καραβά, καταδικάστηκαν σε τρίμηνη φυλάκιση γιατί σύμφωνα με την κατηγορία, αφού μετέβησαν στον Πύργο παρακινούσαν τους κατοίκους εναντίον της Κυβέρνησης και τους καθεστώτος και ότι διήγειραν αισθήματα μίσους μεταξύ των τάξεων του πληθυσμού, δηλαδή μεταξύ των ευπορότερων και

απορότερων τάξεων.

Το Κομμουνιστικό Κίνημα συνέχισε τη δράση του πιο έντονα και την 1η Αυγούστου τοιχοκόλληκαν προκηρύξεις με τις οποίες καλούσε το λαό και πάλι σε δράση εναντίον του αγγλικού καθεστώτος.

Εγγραφε η εφημερίδα "Ελευθερία" στις **3.8.1932**:

"Την πρωίαν της παρελθούσης Δευτέρας ευρέθησαν τοιχοκολλημένα εις διάφορα μέρη της πόλεως κομμουνιστικά προκηρύξεις, δι' ων παρεκινείτο ο λαός της Λεμεσού να κηρυχθεί κατά του πολέμου και να προσπαθή ούτω να αποσειση το αγγλικό καθεστώς και να προσκολληθή εις την κομμουνιστικήν ιδεολογίαν. Η αστυνομία προσπαθεί να ανεύρη τους θρασείς δράστας"

(Μεταγλώττιση)

"Το πρωί της περασμένης Δευτέρας βρέθηκαν τοιχοκολλημένες σε διάφορα μέρη της πόλης κομμουνιστικές προκηρύξεις, με τις οποίες παρεκινείτο ο λαός της Λεμεσού να κηρυχθεί κατά του πολέμου και να προσπαθεί έτσι να αποσεισει το αγγλικό καθεστώς και να προσκολληθεί στην κομμουνιστικήν ιδεολογία. Η αστυνομία προσπαθεί να ανακαλύψει τους θρασείς δράστες".

Οι προκηρύξεις του Κομμουνιστικού Κόμματος, παρά τα μέτρα του προσωρινού Κυβερνήτη Χήτον, έκαναν την εμφάνισή τους τακτικά και σε όλη σχεδόν την Κύπρο, αλλά με επίκεντρο τη Λεμεσό.

Στις αρχές του Οκτώβρη του **1932**, ένα χρόνο μετά τα γεγονότα του Οκτωβρίου του **1931** σχολίαζε τα διάφορα προβλήματα που απασχολούσαν τον κυπριακό λαό.

Κατά δε την επέτειο των Οκτωβριανών (**21** Οκτωβρίου) έδινε στη δημοσιότητα ένα έγγραφο-φυλλάδιο που σύμφωνα με την εφημερίδα "Ελευθερία" και πάλι, γινόταν προσπάθεια να παρουσιασθούν οι ταραχές του **1931** ως έργο της Αριστεράς και μόνο.

Εγγραφε η εφημερίδα:

" Την εσπέραν της προχθές ερρίφθησαν υπό κομμουνιστών εις διάφορα καταστήματα εν Λευκωσία προκηρύξεις, απευθυνόμενα προς τους εργαζομένους, τας οποίας και κατέσχεν η αστυνομία ενεργούσα προς ανακάλυψιν των δραστών. Εις τας προκηρύξεις ταύτας αίτινες είναι χειρόγραφοι και φέρουν ημερομηνίαν **21** Οκτωβρίου, και την υπογραφήν η "εκτελεστική επιτροπή του Κομμ. Κόμματος Κύπρου" καταβάλλεται προσπάθεια όπως παρασταθή ότι αι περυσινάι ταραχαί του Οκτωβρίου υπήρξαν αποκλειστικόν έργον των κομμουνιστών, καλούνται δε οι εργάται και οι πτωχοί χωρικοί να ταχθούν υπό την σημαίαν του Κομμουνιστικού Κόμματος και να αγωνισθούν μαζί του "για την κατάργηση των φόρων που ξεζουμίζουν τους εργαζομένους, την αναστολή των πωλήσεων κτημάτων, την απόσβεση των χρεών, την απαλλοτρίωση χωρίς αποζημίωση, των τσιφλικιών και των βοσκοτόπων, για την αύξηση των μεροκαμάτων, το οχτάωρο, τες κοινωνικες ασφαλίσεις και τα επιδώματα ανεργίας".

(Μεταγλώττιση)

" Προχθές το βράδυ ρίφθηκαν από κομμουνιστές σε διάφορα καταστήματα στη Λευκωσία προκηρύξεις που απευθύνονται προς τους εργαζόμενους, τις οποίες και κατέσχε η αστυνομία που ενεργεί προς ανακάλυψη των δραστών. Στις προκηρύξεις αυτές οι οποίες είναι χειρόγραφες και φέρουν ημερομηνία **21** Οκτωβρίου, και την υπογραφή η "εκτελεστική επιτροπή του Κομμ. Κόμματος Κύπρου" καταβάλλεται προσπάθεια όπως παρασταθεί ότι οι περσινές ταραχές του Οκτωβρίου υπήρξαν αποκλειστικό έργο των κομμουνιστών, καλούνται δε οι εργάτες και οι πτωχοί χωρικοί να ταχθούν υπό τη σημαία του Κομμουνιστικού Κόμματος και να αγωνισθούν μαζί του "για την κατάργηση των φόρων που ξεζουμίζουν τους εργαζομένους, την αναστολή των πωλήσεων κτημάτων, την απόσβεση των χρεών, την απαλλοτρίωση χωρίς αποζημίωση, των

τσιφλικιών και των βοσκοτόπων, για την αύξηση των μεροκαμάτων, το οχτάωρο, τες κοινωνικές ασφαλίσεις και τα επιδόματα ανεργίας".

Υστερα από μεγάλες κινητοποιήσεις η αστυνομία συνέλαβε στην Κοντιά στις αρχές του Δεκεμβρίου του **1932** τον Τεύκρο Ανθία και τον Βασίλη Θεοδουλίδη, όπως επίσης και στη Λεμεσό τον Χρήστο Σαββίδη για κατοχή κομμουνιστικών περιοδικών και εγγράφων.

Η κατοχή οποιουδήποτε εγγράφου, με κομμουνιστικό περιεχόμενο, έστω και αν ήταν διαφωτιστικό, αποτελούσε αξιόποινη πράξη. Ετσι εκτός από τον Ανθία, στις **15** Δεκεμβρίου καταδικάστηκε σε τρίμηνη φυλακισή ο Κώστας Κ. Σταυρινού, από τη Λευκωσία, γιατί είχε στην κατοχή του το βιβλίο "Λενινισμός" του οποίου η κυκλοφορία απαγορευόταν.

Με την άφιξη του νέου Κυβερνήτη Σταμπος στην Κύπρο (**4.12.1932**) δύο πρόσωπα, οι Παύλος Γ. Παπαδόπουλος από το Βαρώσι και Νικόλας Ιωάννου, από την Πάφο, καταδικάστηκαν σε φυλάκισή ενός χρόνου γιατί κυκλοφόρησαν τέτοιες προκηρύξεις, όπως επίσης και προκηρύξεις εναντίον του Μητροπολίτη Πάφου Λεοντίου.

Το Κομμουνιστικό Κόμμα Κύπρου επιλαμβανόταν τότε όλων των θεμάτων που απασχολούσαν το λαό και σε μια προκήρυξη του στα τέλη του Γεννάρη του **1933** (Ελευθερία **1.2.1933**) απευθυνόμενο προς τους εργαζομένους της νήσου με αφορμή την οικονομική κρίση που συνεχιζόταν και την ανεργία, επέτιθετο εναντίον της Κυβέρνησης και του αστικού καθεστώτος ως και ορισμένων εταιρειών ότι εκμεταλλεύονταν τις εργατικές και αγροτικές τάξεις. Το Κ.Κ.Κ. καλούσε τους εργαζομένους σε "οργανωμένους και αποφασιστικούς αγώνες".

1. Κατά της ανεργίας και για συσσίτια και επιδόματα από την Κυβέρνηση, το δημαρχείο και τες επιχειρήσεις,

2. Για οκτάωρη δουλειά, καλύτερα μεροκάματα και κοινωνικές ασφαλίσεις.

3. Για κατάργηση των φόρων στους φτωχούς.

4. Την απόσβεση των χρεών, και

5. Την απαλλοτρίωση, χωρίς αποζημίωση των μοναστηριακών εκκλησιαστικών και βακουφικών κτημάτων και τη διανομή τους στους ακτήμονες χωρικούς.

Στις προκηρύξεις αυτές η Κυβέρνηση ενέτεινε τις διώξεις της αλλά στις 22 το Κ.Κ.Κ. με νέες προκηρύξεις κατάγγελλε ότι "οι σύντροφοι Κίτσος Ιορδάνης εν Λεμεσώ και Χαπέσης εν Σκάλα εκακοποιήθησαν εις τους αστυνομικούς σταθμούς και αφέθησαν ελεύθεροι, τότε μόνο όταν δεν έφερον πλέον σημεία της κακοποιήσεως, τα οποία υπέστησαν".

Στις προκηρύξεις γινόταν αναφορά "για εκμετάλλευση της Κυβέρνησης, η οποία πληρώνει 7 και 4 γρόσια ημερίσθιο στους εργάτας δρόμων"

Τέλος καλείτο ο λαός "να κατεβή σε συλλαλητήρια, πορείες πείνας και διαμαρτυρίες".

Ενας από αυτούς που προωθούσαν την απόφαση του Κ.Κ.Κ. για αποχή από την εργασία τους, για να εξασκήσουν πίεση στην Κυβέρνηση ήταν ο Χριστόδουλος Τίγγιρος από το Καΐμακλί που συνελήφθη αργότερα στις αρχές Μαΐου από την αστυνομία.

Ενας από τους κομμουνιστές που μπαϊνόβγαίνει συνεχώς στη φυλακή ήταν ο Τεύκος Ανθίας.

Στις 12 Μαΐου 1933 το Εφετείο που αποτελείτο από τον Αρχιδικαστή Σερ Χέρμπερτ Στρογκ και τους εφέτες Γκριν και

Σέρτσιου, απέρριψε έφεση του Ανθία εναντίον της καταδίκης του από το Διακαστήριο Πάφου, γιατί ήταν μέλος παράνομου σωματείου, δηλαδή του Κομμουνιστικού Κόμματος Κύπρου.

Η δραστηριότητα των Κομμουνιστών ανησυχούσε ιδιαίτερα τον Κυβερνήτη. Η δράση τους ήταν η μόνη παραφωνία στη συγγνή διακυβέρνηση που είχε κατορθώσει να επιβάλει σε σημείο όπου ο υπουργός

Αποικιώνν Σερ Κάνλιφ Λίστερ όταν επισκέφθηκε την Κύπρο τον Απρίλη του **1933** να δηλώσει στους " Τάϊμς του Λονδίνου (**1.5.1933**) ότι η Κύπρος "είναι το πιο ήσυχο μέρος του κόσμου".

Ετσι δεν ήταν δυνατό, παρά να συνεχίσει να παίρνει πιο αυστηρά μέτρα εναντίον του Κινήματος αυτού του οποίου η δραστηριότητα αυξανόταν συνεχώς, ενώ σε τέτοιες συνθήκες ευνοείτο ιδιαίτερα η εξάπλωση του μια και η άλλη παράταξη, η αστική τάξη, βολευόταν με διορισμούς σε διάφορες θέσεις.

Στις **31** Ιουνίου **1933** ο Κυβερνήτης δημοσίευσε ένα Νόμο που επικυρώθηκε δυο βδομάδες αργότερα, με στόχο την έναρξη πιο εντονης εκστρατείας εναντίον του Κομμουνιστικού Κόμματος Κύπρου και οποιασδήποτε άλλης παράνομης οργάνωσης.

Σύμφωνα με το Νομοσχέδιο η καταδίωξη του κομμουνισμού γενικώτερα στην Κύπρο θα γινόταν με τα πιο κάτω μέσα: Αυξηση της ποινής που επιβαλλόταν στα μέλη παρανόμων οργανώσεων από ένα χρόνο φυλάκισης σε δύο, ενώ οποιοσδήποτε μετέσχε σε συνέλευση ή συνάθροιση μελών παράνομης οργάνωσης θα θεωρείτο ως μέλος εκτός αν αποδείκνυε το αντίθετο. Επίσης αυξανόταν η ποινή που επιβαλλόταν σε αξιωματούχους παράνομων οργανώσεων από ένα σε πέντε χρόνια φυλάκιση όπως επίσης και από δύο χρόνια φυλάκιση σε πέντε η ποινή που επιβαλλόταν σε πρόσωπα που συνηγορούσαν υπέρ των σκοπών παράνομων οργανώσεων.

Ακόμα η κατοχή κάθε εγγράφου εντύπου που προπαγάνδιζε τα δόγματα ή τις μεθόδους οποιασδήποτε οργάνωσης αποτελούσε αδίκημα που τιμωρείτο με φυλάκιση μέχρι δύο χρόνια.

Στην Αστυνομία δινόταν η εξουσία να προβαίνει σε έρευνες, κατασχέσεις και συλλήψεις χωρίς εντάλματα σε πρόσωπα που μετέσχαν σε παράνομες συναθροίσεις ή κατείχαν παράνομα έγγραφα.

Ταυτόχρονα ο Κυβερνήτης με διατάγματα "εν Συμβουλίω" μπορούσε να κηρύξει ως παράνομη οποιαδήποτε οργάνωση, η οποία μεταξύ άλλων είχε ως

σκοπό την πρόκληση γενικής απεργίας ή διαταραχής της τάξης ή στάσης και να απαγορεύει την ύπαρξη της τέτοιας οργάνωσης στην Κύπρο.

Ο Αποικιακός Γραμματέας με ανακοίνωση του που έφερε τον τίτλο "σπουδαία ανακοίνωση" τόνιζε τα εξής γύρω από τον καταρτισμό του Νομοσχεδίου:

"Εφιστάται η προσοχή του κοινού στο σχέδιο του **1933** περί Κυπριακού Ποινικού Κώδικα (τροποποιητικό Νομοσχέδιο του **1933** που δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα της Κύπρου στις **31** Ιουλίου, **1933** και το οποίο θα θεσπισθεί σε δύο εβδομάδες ύστερα από δημοσίευση στην εφημερίδα.

Με βάση το Νομοσχέδιο αυτό, είναι μεταξύ άλλων αξιόποινη πράξη να κατέχει κάποιος οποιοδήποτε έντυπο ή άλλο έγγραφο, το οποίο συνηγορεί υπέρ των παράνομων αρχών του Κομμουνισμού και εφιστάται η προσοχή του κοινού, ότι οι πρόνοιες αυτές θα εφαρμοσθούν αυστηρά ... έτσι οποιοδήποτε πρόσωπο που κατέχει τέτοιο έντυπο ή έγγραφο συμβουλεύεται να καταστρέψει ή να το παραδώσει αυτό στην αστυνομία πριν θεσπισθεί σε νόμο το Νομοσχέδιο".

Ο κυβερνήτης Σταμψ προχώρησε στη θέσπιση του Νομοσχεδίου σε νόμο δυο εβδομάδες αργότερα κι όσοι δεν συμμορφώθηκαν προσήχθησαν στα δικαστήρια και τους επιβλήθηκαν ποινές σύμφωνα με τις πρόνοιες του.

Στη Λεμεσό ιδιαίτερα έγιναν μαζικές δίκες το Σεπτέμβρη του **1933** από τους δικαστές Γκριν και Θεμιστό.

Ενας από τους πρώτους που είχαν καταδικασθεί ήταν ο τούρκος Αχμέτ Ζεκκή Αχμέτ, από τη Λεμεσό που κατηγορείτο για κατοχή κομμουνιστικών προκηρύξεων.

Ο δικηγόρος του Κακουράτος, παραδέχθηκε ενοχή εκ μέρους του πελάτη του, αλλά ισχυρίστηκε ότι ο Μεχμέτ υπήρξε θύμα άλλων και ζήτησε επιείκεια του δικαστηρίου. Ο Μεχμέτ καταδικάστηκε σε φυλάκιση ενός μηνός και εγγύηση **50** λιρών.

Άλλοι δύο, οι Χρίστος Λ. Σαββίδης και Ιωάννης

Ραππάς, επίσης από τη Λεμεσό κατηγορήθηκαν ότι συνωμότησαν να δημοσιεύσουν στασιαστικά έγγραφα και ότι τα δημοσίευσαν.

Ο Σαββίδης καταδικάστηκε σε εικοσάμηνη φυλάκιση με καταναγκαστικά έργα ο δε Ραππάς δεσμεύθηκε με εγγύηση 100 λιρών για δύο χρόνια.

Εναντίον του Χρίστου Σαββίδη προσήφθη ακόμα μια κατηγορία: Οτι μαζί με το Μιλτιάδη Σάββα, από τη Θελέτρα, είχαν στην κατοχή τους το απαγορευμένο βιβλίο το "Αλφάβητο του Κομμουνισμού".

Ο Σάββα απαλλάχτηκε ο δε Σαββίδης καταδικάστηκε σε εξάμηνη φυλάκιση, αλλά η ποινή του θα συνέτρεχε με την πρώτη.

Τελευταίος ήταν ο Τάκης Μαχαιράς που κατηγορείτο ότι ήταν μέλος κομμουνιστικής οργάνωσης και ότι έκαμνε αντικυβερνητική προπαγάνδα μεταξύ των χωριών. Ο Μαχαιράς αναγκάστηκε να υπογράψει δήλωση ότι δεν ήταν κομμουνιστής να αποκηρύξει τις κομμουνιστικές ιδέες και ότι θα ήταν στο μέλλον νομοταγής πολίτης. Το δικαστήριο περιορίστηκε να του επιβάλει εγγύηση 50 λιρών για δύο χρόνια.

Ο πόλεμος που είχε κηρύξει ο Κυβερνήτης εναντίον του παράνομου Κομμουνιστικού Κόμματος ήταν πραγματικά πολύ μεγάλος και το κόμμα αναγκάστηκε να παίρνει μέτρα αυτοάμυνας.

Ο Κώστας Κόνωνας, ένας από τα ηγετικά στελέχη του Κ.Κ.Κ. είπε στον Παναγιώτη Παπαδημήτρη ότι το Κ.Κ.Κ. δρούσε με μεγάλη μυστικότητα και σε τρόπο που θύμιζε τη μετέπειτα μυστική δράση της οργάνωσης ΕΟΚΑ. Μυστικά εκτυπώνονταν φυλλάδια από πολυγράφο που είχε κλαπεί και από εκεί δοχετεύονταν με συνδέσμους από το ένα μέρος της Κύπρου στο άλλο, με κάθε μυστικότητα, ώστε και το τελευταίο μέλος να ενημερώνεται, όπως επίσης και να διανέμονται για να ενημερώνεται ο λαός πάνω στις θέσεις του Κόμματος.

Είπε ακόμα ότι και αυτή η αλληλογραφία γινόταν μέσω πρακτόρων του κόμματος στο Κεντρικό Ταχυδρομείο της Λευκωσίας.

Σ' αυτό το κεντρικό πόστο, όπου κατέφθαναν

όλες οι επιστολές για λογοκρισία, υπήρχε άνθρωπος του Κομμουνιστικού Κόμματος Κύπρου ο οποίος έκρυβε τις επιστολές που προορίζονταν κυρίως στο εξωτερικό, ώστε να μη περνούν από τον έλεγχο της λογοκρισίας.

Οι επιστολές αυτές σύμφωνα με τον Κώστα Κόνωνα, είτε στο εσωτερικό πήγαιναν είτε στο εξωτερικό, δεν ελέγχονταν από τους λογοκριτές.

Επίσης διοχετεύονταν στο Κόμμα επιστολές που έφθαναν από το εξωτερικό χωρίς λογοκρισία με τον ίδιο τρόπο γιατί στον πράκτορα του Κόμματος είχε δοθεί η διεύθυνση του παραλήπτη που ήταν κάποιου κατοίκου Αγίου Δομετίου.

Ετσι μόλις έβλεπε επιστολή που απευθυνόταν στο πρόσωπο αυτό την κατακρατούσε και την έστελλε με τον τρόπο που εκείνος γνώριζε ώστε να μη λογοκρίνεται.

Αυτή την περίοδο οι συγκεντρώσεις πάνω από πέντε άτομα είχαν απαγορευθεί κι έτσι οι συνεδρίες των μελών του παράνομου Κ.Κ.Κ. ήταν πολύ επικίνδυνες και πολλές φορές η Αστυνομία να μην υπάρχει ένδειξη ότι συνεδρίαζαν παράνομα ή να μπορούν να αποδείξουν ότι διασκέδαζαν.

Μια τέτοια έφοδο έκαμε η αστυνομία το δεύτερο δεκαήμερο του Αυγούστου του **1933** όπου μια ομάδα από **12** μέλη του Κόμματος είχαν συγκεντρωθεί στο δάσος παρά το Μετόχι του Κύκκου και του Αρχαγγέλου.

Η Αστυνομία που τους παρακολουθούσε επενέβη, αλλά δεν βρήκε κανένα ενοχοποιητικό στοιχείο. Οι συλληφθέντες ήταν οι Κώστας Χρήστου Λαπηθιώτης, Οδυσσέας Ν. Αρτεμίδης, Γεώργιος Κλεόπας, Κουλλαπής Κώστα Κουλλαπής, Χρήστος Στ. Καρεκλάς, Γεώργιος Σοφοκλέους, Σάββας Σωκράτους, Δημήτριος Γεωργίου Κουσουλής, Μιχαήλ Σάββα Γιαγκου και Ευάγγελος Νικολάου.

Μια άλλη ομάδα Κομμουνιστών, χωρίς να είναι η τελευταία, που οδηγήθηκε στο δικαστήριο στη Λευκωσία αυτή τη φορά αποτελείτο από έντεκα άτομα, γνωστά στελέχη του Κ.Κ.Κ.

Οι έντεκα παρουσιάστηκαν στο δικαστήριο την 1η Δεκεμβρίου 1933 με την κατηγορία στασιαστικών πράξεων και προαγωγή αισθημάτων μίσους και έχθρας μεταξύ των διαφόρων τάξεων του πληθυσμού της νήσου. Στο δικαστήριο είχαν οδηγηθεί οι Χαράλαμπος Σολομωνίδης, από τη Λεμεσό, Τεύκρος Ανθίας ή Ανδρέας Παύλου Ζαφίρης, από την Κοντιά, Κώστας Συμεού Κόνωνας, από τη Λευκωσία, Ευστάθιος Φιλίππου Ευναρής, από την Τσάδα, Δημήτριος Νεοκλή Κουλευράς από τη Γαλαταριά, Σοφοκλής Χαραλάμπους Μικρός από την Τσάδα, Νικόλαος Γεωργίου Στράτος από τη Λευκωσία, Ιωσήφ Χριστοδούλου Μαύρου, από την Περιστερώνα, Χαρίλαος Μιχαήλ Γεωργίου από τη Γεροσκήπου, Γεώργιος Μιχαήλ Μαννούρη από την Ακανθού, Γεώργιος Κωστή Ζίγκα από το Καίμακλί και Πρόδρομος Γεωργίου από τον Άγιο Δομέτιο.